

Paper i tela...

L'amic de paper

per Ricard Calvo i Duran

El noi dels cabells panotxa ha arribat puntualment. Representa més o menys l'edat dels boy-scouts, condemnat a l'adolescència a perpetuïtat. Duu una caçadora d'un verd militar damunt d'un jersei de color blau clar que deixa veure el coll de la camisa blanca, gasta pantalons de golf d'un resistent tweed color teula i calça un parell de còmodes mocassins de vedell marró. Ve acompanyat del seu etern gosset blanc. En arribar el tren que els ha portat des de Barcelona m'ha semblat que la cara del conductor no m'era desconeguda.

Em van presentar el minyó a final de setembre a la Fundació Miró. Allí, la seva indumentària esportiva contrastava amb la moda descarada i provocadora dels altres xicotets postmoderns, tanmateix? - que hi havia. Em va recordar el protagonista d'un tebeo que vaig llegir d'adolescent.

La premsa de les setmanes següents a la seva arribada a Barcelona es féu ressò d'una desagradable polèmica sobre el seu pare, mort no feia pas gaire, la qual cosa em va saber molt de greu perquè deia ben poc a favor de la nostra hospitalitat. Hom deia que si l'home havia estat col·laboracionista durant l'ocupació de Bèlgica pels nazis.

Per determinades raons professionals, aquests darrers mesos m'ha calgut freqüentar la Fundació. De manera que hi hem coincidit almenys quatre vegades car ell hi ha romàs fins el 2 de desembre. En les estones que hi hem passat junts m'ha explicat les seves millors aventures: la de la seva estada al Tibet, contada amb la subtil i delicada poesia del zen, i l'afer de la desaparició de les joies de la diva Bianca Castafiore, model de tècnica narrativa i de rigor gràfic. Li he fet esment dels rumors sobre el seu pare.

- Mira, em diu el jove. Si dius que has llegit "El ceptre d'Ottokar" que el meu pare va dibuixar quan estava a punt d'esclatar la guerra mundial, recordaràs que el tirà Mussler representava una caricatura grotesca i ridícula de Mussolini i de Hitler. Això et dirà prou clar quin concepte en tenia d'aquell parell d'indesitjables. Déu-nos-en guard d'una guerra: si

en ella la supervivència de la població que en pateix les conseqüències és difícil, per a un artista encara ho és més...

Ens hem fet amics. Jo, naturalment, li he parlat de la meua terra i de la meua gent i ell m'ha promès que quan acabés les seves obligacions a la Fundació vindria a saludar-nos. Quin honor que el jove viatger per països exòtics volgués conèixer el dels ceballuts! A casa l'obsequiaríem amb una suculentíssima arrossada i la nostra Laika es partiria el pinso amb el seu Milú.

Tres de desembre: acabem d'acomiar-nos i des de la finestreta de l'avió que el torna a Brusel·les m'envia l'últim adéu amb la mà. Quan me'n vaig a dormir recordo el maquinista del tren del matí: no podria ser el capità Hadock que vaig conèixer anys enrera?...

GADEA
casa vostra

GADEA
casa vostra